

Arrest

nr. 285 717 van 6 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 maart 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 18 mei 2022 werd verzoeker gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Oostenrijk op 6 maart 2022 in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Er werd op 17 mei 2022 een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse overheden op grond van de Dublin III-verordening. Dit terugnameverzoek werd door Oostenrijk aanvaard op 24 mei 2022 op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening.

Op 22 september 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam: S.
voornaam: S. A.
geboortedatum: [...]1999
geboorteplaats: Q. S.
nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer, S., S. A. , verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, kwam het Rijk binnen op 30/03/2022. Hij bood zich op 31/03/2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 31/03/2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort en Afghanistan uit reisde zonder zijn nationaal identiteitsbewijs.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 31/03/2022, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot één treffer. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 06/03/2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 18/05/2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Betrokkene verklaarde in maart 2022 een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben in Oostenrijk, stelde dat hij vlakbij de luchthaven van Wenen in een gesloten opvangcentrum verbleef gedurende 20 à 25 dagen of 1 maand. Volgens verzoeker werd er geen besluit genomen over het verzoek

om internationale bescherming, heeft hij geen documenten in verband met het verzoek om internationale bescherming en heeft hij het grondgebied van de Lidstaten niet verlaten.

Verzoeker verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 2 maanden voor de machtsovername verliet, dat hij via Iran in ongeveer 2 maanden naar Turkije reisde om ongeveer 3 maanden en meerdere uitreis pogingen later Turkije opnieuw te verlaten en, door Griekenland en Macedonië, na 1 maand Servië te bereiken, waar hij ongeveer 3 maanden verbleef. Betrokkene gaf aan dat hij verder reisde via Hongarije naar Oostenrijk waar hij 25 dagen tot 1 maand verbleven heeft om nadien, via Zwitserland en Frankrijk, België te bereiken.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij in Servië vernomen had dat België een goed land is om te studeren.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat ze hem in Oostenrijk niet zozeer slecht behandeld hebben, maar ook niet goed behandeld, dat ze hem hebben tegengehouden en hem naar een gesloten opvangcentrum hebben gebracht. Betrokkene gaf aan dat hij in Oostenrijk niet wou blijven, maar dat hij er wel een verzoek om internationale bescherming moest indienen. Betrokkene verklaarde dat hij de dag dat hij naar een open opvangcentrum werd overgebracht, is vertrokken omdat hij daar al 1 maand was en geen toegang had gekregen tot een medische behandeling en ook omdat er geen onderwijsfaciliteiten waren. Verzoeker haalde tijdens het interview aan dat hij ademhalingsproblemen heeft sinds 2 à 3 jaar en sinds ongeveer een jaar een depressie.

Op 17/05/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties.

Het verzoek aan de Oostenrijkse instanties werd op 24/05/2022 conform artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 aanvaard.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij [FAMILIE vermelden] door een overdracht aan [LAND] een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Over het door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij er, nadat hij werd tegengehouden, naar een gesloten opvangcentrum werd gebracht, werpen we op dat de vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene (gedurende +/- 20 à 30 dagen) door de Oostenrijkse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Betrokkene reikt geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de drie dagen zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn(2013/32/EU). Het komt de Oostenrijkse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU. Het verhaal van betrokkene impliceert dat hij na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming binnen een redelijke termijn werd overgebracht naar een open opvang centrum.

Over de verplichting tot het indienen van een Verzoek tot Internationale Bescherming in Oostenrijk, terwijl hij niet in Oostenrijk wilde blijven, werpen we op dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Oostenrijk en dat, indien hij geen verzoek in Oostenrijk wou indienen, de mogelijkheid had om in te stemmen met een terugleiding door Oostenrijk naar de grens van zijn land van herkomst. Daarnaast merken we tevens op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betrokkene werpt op dat hij in de maand dat hij in het gesloten opvangcentrum verbleef, geen medische behandeling kreeg. We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld of geen of ontoereikende medische zorgen kreeg door de Oostenrijkse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene uitte ook nog verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat er geen onderwijsfaciliteiten zijn. Hieromtrent merken we op dat het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden, zoals bijvoorbeeld de opleidingskansen, minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard of opleiding te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale

levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De bevoegde instanties van Oostenrijk stemden op 24/05/2022 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van de Dublin III Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Oostenrijk zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België omdat hij in Servië hoorde dat België een goed land is om te studeren. We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Oostenrijk wil zijn, waar zijn verzoek om internationale bescherming nog hangende is, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De bevoegde autoriteiten van Oostenrijk onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de in Oostenrijk bevoegde instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We verwijzen naar het geactualiseerde AIDA-rapport van 25 april 2022 over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gertz, “Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2020 update”), dat in het kader van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” in 2021 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublin Verordening 604/2013 terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk (“Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria.”, pagina 56). Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (“Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system.”, pagina 56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende

opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres.” pagina 105).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg (“basic care”) vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen (“Asylum seekers are entitled to Basic Care immediately after lodging the asylum application until the final decision on their asylum application in all types of procedures.”, pagina 89). In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (“The agreement sets out the duties of the Federal State and the states and describes material reception conditions such as accommodation, food, health care, pocket money, clothes and school material, leisure activities, social and return assistance, by prescribing the amount for each.”, pagina 88).

Betreffende betrokkene zijn verklaring dat hij geen medische behandeling kreeg, lezen we in het AIDA-rapport dat de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg waarborgt. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang en als er verdere onderzoeken of gespecialiseerde hulp nodig zijn, worden ze doorgestuurd (“The initial medical examination of asylum seekers after their initial admission to a reception centre (EAST or VQ) is usually conducted within 24 hours. A general examination is conducted through a physical examination including vital signs, skin lesion, injuries, including Tuberculosis (TBC) X-ray and questions on their state of health by means of a standardised medical history. If, within the scope of the medical examination, circumstances indicate that further investigations are required, asylum seekers are transferred to specialist doctors or a hospital. Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance. Treatment that is not covered by health insurance may be paid, upon request, by the federal provinces’ departments for Basic Care or the Ministry of Interior. If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment..”, AIDA-rapport pagina 114).

Iedere verzoeker die basiszorg krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. Verzoekers die geen basiszorg meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen.

Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Betrokkene haalde tijdens het interview aan dat hij sinds 2 à 3 jaar ademhalingsproblemen te hebben, zonder hiervan een diagnose te kennen. Ondertussen werd een RX-foto genomen, maar op het moment van het interview was het resultaat nog niet gekend. Betrokkene gaf tijdens het interview ook aan dat hij sinds ongeveer een jaar een depressie heeft en hiervoor nog niet behandeld wordt.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren, de zelfdiagnose –depressie- van een betrokkene kan geen grond vormen om van een overdracht af te zien om medische redenen, betrokkene heeft in elk stadium van de procedure de mogelijkheid om medische stukken aan zijn dossier toe te voegen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Hij bevestigde tijdens het interview dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, maakte wel melding van specifieke gezondheidsproblemen, maar benoemde hierbij geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt, de aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat om een menswaardig antwoord te bieden en de vitale belangen van de verzoeker duurzaam te beschermen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De bevoegde autoriteiten in Oostenrijk worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene. De overdracht gebeurt via de luchthaven van Wenen, met ingesloten een kopie van de Laissez-Passer en andere noodzakelijke informatie in verband met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3.2 van de Verordening 604/2013 (hierna: de Dublin III-verordening), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij ook vreest voor het ondergaan van onmenselijke of vernederende behandelingen, waarmee hij impliciet doch zeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Hij licht het middel toe als volgt:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk melding heeft gemaakt dat hij gezondheidsproblemen had:

"Hij bevestigde tijdens het interview dat er geen bijzondere procedure noden zijn, maar maakte wel melding van specifieke gezondheidsproblemen "

Verder vermeldt de bestreden beslissing het volgende:

Betrokkene haalde tijdens het interview aan dat hij sinds 2 à 3 jaar ademhalingsproblemen te hebben, zonder hiervan een diagnose te kennen. Ondertussen werd een RX-foto genomen, maar op het moment van het interview was het resultaat nog niet gekend. Betrokkene gaf tijdens het interview ook aan dat hij sinds ongeveer een jaar een depressie heeft en hiervoor nog niet behandeld wordt.

Tenslotte vermeldt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat verzoeker in Oostenrijk geen medische behandeling heeft gekregen.

Ondanks zijn gezondheidsproblemen dreigt verzoeker bij een terugkeer naar Oostenrijk volledig te worden uitgesloten van het recht op opvang alsook van het recht op onmiddellijke en toereikende medische bijstand.

Met name blijkt uit het AIDA-rapport dat personen die een opvangstructuur hebben verlaten, uitgesloten worden van het recht op opvang:

Material reception conditions may be withdrawn where the asylum seeker: 351 (a) Repeatedly violates the house rules and/or his or her behaviour endangers the security of other inhabitants; (b) Leaves the designated place for more than 3 days, as it is assumed that they are no longer in need of Basic Care (p 95)

In casu werd aan verzoeker een open opvangstructuur toegewezen. Verzoeker heeft Oostenrijk echter verlaten 1 dag na deze toewijzing.

De procedure om de materiële bijstand opnieuw aan te vragen is niet alleen moeilijk maar ook traag. In afwachting van de beslissing hierover heeft de asielzoeker bijgevolg geen toegang tot de vereiste opvang/medische verzorging:

Procedural safeguards in case of withdrawal or reduction do not fully meet the requirements set out in Article 20 of the recast Reception Conditions Directive. In some federal provinces, reduction or withdrawal of reception conditions may be ordered without prior hearing of the asylum seeker and without written notification of the decision, if the hearing imposes a disproportionate burden. In some federal provinces, the latter is only rendered upon request of the asylum seeker. It has also happened that the reception conditions of all asylum seekers involved in a violent conflict in a reception facility were withdrawn without examination of the specific role of all individuals concerned in the conflict. There are no official decisions/notifications by the implementing authorities on the granting, restriction of benefits, sanctions or dismissal from basic benefits. Instead of that NGOs concerned and/or person concerned receive an information letter which explains and declares restrictions of basic care, from the implementing authority either by mail and/or by post. Restrictions on benefits are enforced differently in the provinces, and the amount of the allowances for income also vary. In Upper Austria, persons with an income due to employment receive an invitation from the authority for a personal meeting in which income, overpayment of basic benefits, and repayment is recorded. This agreement must be signed by the asylum seeker and is binding. Individual basic care benefits are not withheld immediately, but repayment instalments are ordered. In cases where the person does not fulfill his or her obligation to pay in installments, financial benefits such as pocket money or food allowance will be withheld. In Vienna, people in basic care usually receive the information letter with repayment agreements via the supervising NGO. Previously, pay slips had to be sent to the authority (FSW), who was in charge of calculating the repayment. In some cases, the calculations were incorrect and the care team had to intervene with the authority.

Asylum seekers whose Basic Care has been terminated or reduced may re-apply for the provision of basic care in the federal province they have been allocated to. In practice, it is difficult to receive Basic Care again after it has been terminated, or at least it takes some time to receive it again (p. 98).

Zonder opvang heeft verzoeker geen of zeer moeilijke toegang tot de vereiste medische verzorging:

Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance. Treatment that is not covered by health insurance may be paid, upon request, by the federal provinces' departments for Basic Care or the Ministry of Interior. If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment. 426 In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than three days, he or he will not receive medical assistance, because it is assumed that they have had the opportunity to

visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station of the EAST, asylum seekers may face severe difficulties in receiving necessary medical treatment (AIDA, p. 114)

Indien verzoeker toegang zou krijgen tot de vereiste opvang, dan nog is deze ontoereikend:

Uit de meest recente versie van het AIDA rapport van ECRE voor Oostenrijk (update 2021) blijkt dat er geen geschikte opvang beschikbaar is in Oostenrijk ingevolge een gebrekkige financiering ervan:

Since December 2020, the BBU GmbH is responsible for providing food and shelter for asylum seekers during the admissibility procedure. After the admissibility' procedure is concluded, the law foresees that the responsibility shifts to the provinces. However, due to the non-adjustment of reimbursement of costs for accommodation of asylum seekers by the federal state to the provinces, in 2021 the provinces did not take responsibility for applicants for international protection. As a result, reception centres were overcrowded and the BBU GmbH was forced to open all remaining facilities available. Due to the increase of applications and necessary COVID-19 measures, inadequate facilities such as garages and ware houses were also used to accommodate applicants, (p. 14)

Dit geldt in het bijzonder voor Dublin terugkeerders, die ondergebracht worden in het statsopvangcentrum Traiskirchen, waar de levensomstandigheden slecht zijn:

3 As regards Dublin returnees, they are brought to EAST Traiskirchen where an interview is conducted. Dublin returnees are then accommodated in Traiskirchen or detained in deportation centres (p 89)

Tenslotte gaf verzoeker aan dat er onvoldoende opleiding beschikbaar is in Oostenrijk. Dit wordt eveneens bevestigd door de meeste recente versie van het AIDA rapport:

At a few high schools transitional courses are organised in order to prepare for regular classes. Free language courses are further offered in refugee homes and also by NGOs. However, these courses are not always sufficient in terms of time and quality. Language courses are only accessible to asylum seekers when the government has sufficient financial resources, (p. 113)

De Belgische overheid verwijst het AIDA rapport over Oostenrijk om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer geen onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan. Uit voormeld rapport blijkt echter dat verzoeker bij zijn terugkeer dreigt verstoten te worden van opvang en medische verzorging. Aldus zijn er ernstige middelen voorhanden om de bestreden beslissing onwettig te verklaren."

Verzoeker wijst erop dat hij in het gehoor duidelijk had aangegeven dat hij gezondheidsproblemen heeft. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker desondanks geen medische behandeling heeft gekregen. Verzoeker vervolgt dat hij ondanks zijn gezondheidsproblemen bij terugkeer naar Oostenrijk dreigt te worden uitgesloten van opvang, alsook van het recht op toereikende medische bijstand. Uit het AIDA-rapport blijkt immers dat mensen die de opvangstructuur hebben verlaten worden uitgesloten van opvang. Verzoeker citeert vervolgens een passage uit het AIDA-rapport en stelt dat hij zelf na 1 dag de open opvangstructuur heeft verlaten. De procedure om de materiële bijstand opnieuw aan te vragen is moeilijk en traag en ondertussen zal verzoeker geen toegang hebben tot opvang of medische zorgen. Verzoeker citeert daarbij opnieuw uit het AIDA-verslag. Zelfs indien verzoeker toegang zou krijgen tot opvang, zal die volgens verzoeker ontoereikend zijn. Hij citeert wederom uit het Aida-rapport, update 2021 waarin staat vermeld dat in 2021 de provincies hun verantwoordelijkheid niet namen waardoor de federale overheid genoodzaakt was opvang te bieden in garages en warenhuizen. Specifiek voor Dublinterugkeerders citeert verzoeker dat deze worden ondergebracht in Traiskirchen of vastgehouden in terugkeercentra. Volgens hem zijn de levensomstandigheden in Traiskirchen slecht. Tot slot voert verzoeker aan dat er onvoldoende opleiding beschikbaar is in Oostenrijk, ook dienaangaande citeert hij uit het AIDA-verslag.

Concluderend stelt verzoeker dat uit het aangehaalde AIDA-rapport blijkt dat verzoeker van opvang en medische verzorging zal verstoken blijven en aldus hij wel een onmenselijke of vernederende behandeling zal ondergaan.

Beoordeling

Artikel 3,2 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Voorgaande bepaling verwijst aldus naar artikel 4 van het Handvest, waarvan verzoeker impliciet ook de schending aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een

beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tegelijk wijst de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst dienen te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, pt 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, pt 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, pt 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, pt 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, pt 251).

Waar verzoeker wijst op een risico dat hij volledig zal uitgesloten worden van het recht op opvang, kan de Raad niet vaststellen dat deze vrees afdoende wordt geobjectiveerd op basis van het AIDA-rapport waarop beide partijen zich steunen. Verzoeker stipt de passage aan waaruit blijkt dat in Oostenrijk materiële opvang kan ingetrokken worden als de verzoeker van internationale bescherming meer dan drie dagen de toegewezen plaats verlaat omdat wordt verondersteld dat deze mensen niet langer nood hebben aan opvang. De Raad kan hierin geen systeemfout zien aangezien artikel 20 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (Opvangrichtlijn) uitdrukkelijk stelt dat lidstaten de materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of, in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Verder blijkt dat die verzoekers opnieuw kunnen verzoeken om opvang te verkrijgen in de federale provincie waaraan ze zijn toegewezen, ook al gaat dit met moeilijkheden gepaard en kan het enige tijd kosten. Bovendien merkt de Raad op dat in zeer veel gevallen van Dublinterugkeerders het om personen zal gaan die meer dan drie dagen de hun toegewezen plaats hebben verlaten. Toch blijkt dat de gemachtigde in de beslissing terecht heeft gewezen op de passage die betrekking heeft op

Dublinterugkeerders in het AIDA-rapport pagina 56. Hierin staat inderdaad dat voor verzoekers, die een hangend beschermingsverzoek hebben, zoals verzoeker in casu aangezien het akkoord werd gegeven op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening, er geen obstakels zijn om het initiële verzoek te hervatten indien de overdracht gebeurt binnen de twee jaar nadat de betrokkene Oostenrijk heeft verlaten. Dit is in casu het geval nu blijkt uit het administratief dossier uit de Eurodac-treffer, dat een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk werd geregistreerd op 6 maart 2022. In een dergelijke situatie wordt de onderbroken procedure heropend zodra een verzoek daarvoor wordt gedaan. Er wordt ook uitdrukkelijk gesteld *“Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system”* (of *“Dublinterugkeerders komen niet te staan voor enig specifiek probleem betreffende toegang tot het opvangsysteem”* – eigen vertaling). Hieruit leidt de Raad af dat de boven geschetste regel dat materiële opvang kan ingehouden worden indien men meer dan drie dagen het opvangcentrum heeft verlaten, niet specifiek op Dublinterugkeerders van toepassing is na hun overdracht. Verder citeert verzoeker een passage uit het AIDA-rapport die betrekking heeft op de opvangsituatie in 2021 waarbij een dispuut over de kosten voor accommodatie tussen het federale niveau en de provincies aanleiding gaf tot overbevolkte opvangcentra waarbij mede als gevolg van een stijging van verzoeken om bescherming en noodzakelijke Covid-19 maatregelen onaangepaste faciliteiten werden aangesproken zoals garages en warenhuizen. Specifiek met betrekking tot de Dublinterugkeerders vermeldt het rapport dat deze worden ondergebracht in Traiskirchen. Volgens verzoeker zijn de omstandigheden daar slecht. De Raad stipt dienaangaande aan dat een land dat zich geconfronteerd ziet met een grote instroom van verzoekers van internationale bescherming en dienaangaande noodmaatregelen neemt teneinde alsnog opvang te verzekeren op zich niet de artikelen 3 van het EVRM of 4 van het Handvest schendt. Bovendien blijkt niet uit het citaat dat verzoeker weergeeft in het verzoekschrift dat er sprake is van slechte levensomstandigheden in Traiskirchen.

Verder gaat verzoeker in op de problematiek van toegang tot medische verzorging. Hij citeert de passage uit het AIDA-rapport waaruit blijkt dat iedereen die recht heeft op materiële opvang ook recht heeft op een ziekteverzekering. Ook als de materiële opvang is ingetrokken, hebben de betrokkenen nog recht op dringende medische hulp en essentiële behandeling. In de praktijk kunnen mensen wiens materiële opvang werd ingetrokken omwille van bijvoorbeeld afwezigheid voor meer dan drie dagen wel moeilijkheden hebben om toegang te krijgen voor medische verzorging.

De Raad merkt dienaangaande op dat een eventuele moeilijke toegang tot gezondheidszorg blijkt samen te hangen met het niet hebben van recht op materiële opvang. Echter, zoals supra reeds aangehaald blijkt dat Dublinterugkeerders in beginsel geen problemen hebben in Oostenrijk om zich opnieuw te kunnen beroepen op hun recht op opvang, zodat ook kan aangenomen worden dat hetzelfde geldt voor toegang tot de gezondheidszorg. Verder blijkt uit het AIDA-rapport en het stukje dat verzoeker citeert uit p. 114 dat indien verzoekers van internationale bescherming ernstige moeilijkheden hebben om de noodzakelijke medische behandeling te verkrijgen zij zich kunnen richten tot een gezondheidsproject dat door een NGO wordt gerund, meer bepaald het gezondheidsproject *“AMBER MAD”*.

Verder blijkt dat verzoeker inderdaad persoonlijke medische problemen heeft aangehaald tijdens het Dublingehoor zoals ademhalingsproblemen sinds 2 à 3 jaar en sinds ongeveer een jaar een depressie en dat hij hiervoor geen gepaste medische behandeling heeft gekregen. De gemachtigde motiveert dienaangaande dat wat betreft de ademhalingsproblemen een RX-foto werd genomen maar dat op het moment van het Dublingehoor het resultaat nog niet bekend was. Verder werd tot op het ogenblik van de beslissing geen medisch attest of ander element aangebracht waaruit kan besloten worden dat er gezondheidsredenen zijn, die een overdracht aan Oostenrijk verhinderen, dermate dat een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Hetzelfde geldt voor de depressie waarvan verzoeker gewag maakt.

De Raad stelt vast dat inderdaad nergens uit het administratief dossier blijkt, dat verzoeker een medisch attest heeft voorgelegd. Ook bij het verzoekschrift wordt geen enkel medisch stuk gevoegd, zodat nog steeds niet geweten is wat het resultaat was van de RX-foto die werd genomen. Er ligt ook geen medisch attest voor aangaande de psychologische problematiek waarvan sprake en dus nog steeds geen begin van bewijs dat verzoeker daadwerkelijk aan een medische aandoening lijdt.

De gemachtigde motiveert verder dat er geen reëel risico is op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van verzoeker in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest zou impliceren. Verder stelt de gemachtigde dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België, noch dat verzoeker in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk. Hij merkt dienaangaande op dat

uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (CK tegen Slovenië van 16 februari 2017, C-578/16 PPU) blijkt dat artikel 4 van het Handvest aldus moet worden uitgelegd dat een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel kan voorliggen als de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening aanleiding kan geven tot omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene. De gemachtigde heeft op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat dit risico in casu niet is aangetoond.

Tot slot haalde verzoeker aan dat de toegang tot het onderwijs in Oostenrijk onvoldoende is, hetgeen ook wordt bevestigd door het AIDA-rapport. Uit het citaat blijkt niet dat in Oostenrijk geen enkele mogelijkheid tot opleiding bestaat. Er wordt aangestipt dat in bepaalde hoge scholen overganglessen worden georganiseerd om voor te bereiden op de gewone lessen en dat gratis taalcursussen worden aangeboden in opvangplaatsen voor vluchtelingen en door NGO's. Er wordt enkel gesteld dat deze lessen niet altijd afdoende zijn op vlak van hoeveelheid en kwaliteit en enkel toegankelijk zijn voor verzoekers van internationale bescherming als de overheid voldoende financiële middelen heeft.

De Raad herhaalt dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest beschermen tegen "foltering" of "mensonwaardige of vernederende behandeling" en dat de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst dienen te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. In die zin kan de gemachtigde dan ook in de motivering gevolgd worden waar hij benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden, zoals bijvoorbeeld de opleidingskansen, minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM inderdaad niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt een opleiding te garanderen.

Een schending van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES